

אסתי – או בהפוך על הפוך, כפי שקראתי לך בשם חיבה – אסתר.

כמו בשיר של אתי אנקרי אמרת לי:

"קראת לי אסתר

כשרציתי לשכוח

וגיליתי שמחה במקום שרציתי לברוח".

פגשתי בך לפני 43 שנה בטנדר פז'ו מאחור בנסיעה מחניון עין גדי למצוקי דרגות, שם גרנו.

רדפתי אחריך לא מעט, ואם היית מחכה עוד חודש אזי היינו משלימים 38 שנות נישואין.

היינו שותפים לכל אורך הדרך.

את היצירה המשותפת התחלנו כשנולד לנו נמרוד והשקענו בו את כל אהבתנו, מעין יצירה משותפת של בניית משפחה. וכעבור כמה שנים כשלא הצלחנו להרות בשנית אימצנו את דורון, שהתאהבנו בו מיד, והפך למרכז חיינו והביא לנו אור ושמחת חיים.

עם לכתו של נמרוד מאיתנו, באותו לילה, בטרם הבאנו אותו לקבורה, עשינו הסכם בן שלושה סעיפים:

1. אנחנו בוחרים בחיים ויש לנו את דורון.
2. ברור שלאורך כל הדרך לכל אחד מאיתנו יהיו קשיים ונפילות.
3. יש לנו את האחד את השני על מנת להזכיר את סעיף 1.

סעיף 3 מוסר כעת, ואני מחפש, תועה ואובד עצות. את מי אשאל, עם מי אתייעץ?

נפילתו של נמרוד, והחיבור העמוק בינינו, גרם לי במשך הזמן לשינוי מסלול, מהמסלול העסקי, הכלכלי, למסלול הציבורי.

צמחתי מתוך העולם הכלכלי, ההישגי, ראיתי את העולם בתובנות של מספרים, תוכניות ארוכות טווח, אסטרטגיות של שנים, ארוכות. אבל כמעט 40 שנה יחד, לימדו אותי את השילוב בין המבט על החזון מתחתית ההר, לבין המבט על האנשים העולים בו, המטפסים במעלה הדרך.

הבנתי, שאני באמת, רוצה לעשות טוב לאנשים אחרים, לחשוב על האחר, ולתת, מבפנים, כמו שלמדתי ממך. הדרך בה צעדנו יחד במעלה ההר עוד ארוכה, ואני מחויב לכולם דרכך, ורואה בהם, באנשים של המקום זה, חבל הארץ שבו הפכנו להיות מה שאנחנו, חברים לדרך, דרכנו.

יש לי עוד מה ללמוד, עוד לא למדתי, ואולי אף פעם לא אלמד לגעת באנשים
כמוך, אבל את ידעת, תמיד את נפשי, ועזרת לי לומר את הדברים, וגם נתת לי
לשתוק, כי כזה אני.

ולמרות שהלכת, השארת אחריו אור גדול, את דורון שלנו. גם בימים הקשים,
כשהתייסרת בכאבים קשים, חשבת עליו ועלי. איך נסתדר, מה יהיה איתנו, כמה
קשה תהיה לנו הפרידה. כל החושך הגדול, לא הצליח לכבות את טוב הזה שבך.
ובתוך הכאב הפיזי הנורא, הפחדים, הפרידה, היית כל כך יפה. יפה מבפנים,
יפה מבחוץ, מטופחת ויפה, מחייכת ומכילה.

השעות האחרונות היו קשות לכולנו, בלתי נתפסות. הידיעה שזהו, זה הסוף, היא
ידיעה מנותקת מהלב, מהעולם. זכיתי לומר לך אז, שבזכותך המלאה, אני אדם
טוב יותר. ואת ענית לי "אתה לימדת אותי מה זאת אהבה ומה זה להיות
נאהבת" ואפילו אמרת לי, או אולי ציווית עלי, שאמצא לי אהבה חדשה.

ציווית עלי להמשיך בחיים, להמשיך ולתרום, לראות את הטוב בכל אדם, כפי
שאת תמיד ראית. ואני אעשה זאת, לא לבד. הנה אתם כאן איתנו, עם המשפחה,
במקום הזה, שהיה בית עבורך, ועבור נמרוד. אני מודה לכם, שבאתם, מקרוב
ומרחוק, להיפרד מאסתי, שהייתה שלי, שלכם ושלנו. אני מודה למשפחתי,
לחברי הקרובים, לשכני, שהיו ועדיין בשבילנו, שגמעו אוקיינוס או צעדו מעבר
למרפסת כדי לתמוך בנו.

ולמרות שעוד לא נפרדתי באמת, אני אסיים כמו שפתחתי, בשיר של אתי אנקרי,
"קראת לי אסתר":

"תשירי אסתר בשבילי

תשירי...

תשירי לילדים

לפני שהם נוגעים

לפני שהם הולכים

תשירי אסתר לעולם".

אוהב אותך, ואוהב את העולם שהבאת לי בתוכך, שהפך להיות מי שאני
היום...וגם מחר, אמשיך את דרכנו המשותפת, לגעת באנשים, לתת מתוך
הכאב, בסבלנות, והתמדה. ואשמור על המשפחה המורחבת שלנו.